

Arrest

nr. 113 153 van 31 oktober 2013
in de zaken RvV 135 328 / II en RvV 135 308 / II

In zake:

wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 475/15
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat _____, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind _____ op 22 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 juni 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (zaak 135 328).

Gezien het verzoekschrift dat _____ die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind _____ op 22 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 juni 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (zaak 135 308).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 23 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De moeder van de verzoekende partij, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, dient een eerste asielaanvraag in die leidt tot de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013 waarbij haar de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Het beroep tegen deze beslissing heeft geleid tot een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 103 148 van 21 mei 2013 dat de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de moeder van de verzoekende partij weigert. Het cassatieberoep werd door de Raad van State bij beschikking 9764 (c) van 2 juli 2013 niet toelaatbaar verklaard.

1.2. Op 24 juni 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Die luidt als volgt:

"WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten S. A.
geboren te Conakry , op (in) (...)1993
en van nationaliteit te zijn : Guinee
die een asielaanvraag heeft ingediend op 20.06.2013 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 22.03.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 28.01.2013 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 24.05.2013 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 20.06.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een foto van de vader van haar kind en een foto van de groep, waarmee haar dochter besneden zou worden, voorlegt. Overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een aantal personen zonder aanduiding van tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap. Overwegende dat betrokkene een brief van K. M., de vader van haar kind, voorlegt dd.10.05.2013 waarin hij verklaart dat er nog steeds jonge meisjes besneden worden in Guinee en dat hij niet zou willen dat zijn dochter besneden wordt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene de enveloppe voorlegt waarmee K. M. bovenstaande foto's en brief opstuurde. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene een bevestigingsbrief van gynaecologe A.V. dd. 20.04.2013 (+enveloppe) voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij haar eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat het CGVS (dd. 28.01.2013, p.5-7) reeds oordeelde dat: "Daarenboven maakte u niet aannemelijk dat het verlaten van uw land van herkomst en het invoeren van internationale bescherming voor u de enge mogelijkheid was om uw dochter tegen genitale verminking te beschermen, noch dat u uw dochter in Guinée niet zou kunnen beschermen bij terugkeer. [...] Kortom, het Commissariaat-generaal kan redelijkerwijs besluiten dat de Guinese Staat actief tal van acties aanwendt ter bestrijding van besnijdenissen, dat er eveneens tal van NGO's ter plaatse actief zijn en dat de persoon in kwestie. Indien ze klacht indient bij de autoriteiten, gehoord zal worden. [...] U blijkt zelfs geen poging te hebben ondernomen om klacht in te dienen, noch rechtstreeks bij de autoriteiten, noch via een organisatie. "Overwegende dat betrokkene een verklaring van GAMS dd. 29.09.2012 voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene reeds tijdens haar eerste asielaanvraag een gelijkaardig document naar voor bracht en dat de asielaanvraag van betrokkene desalniettemin negatief werd afgesloten door het CGVS, waarna de beslissing bevestigd werd bij de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet zou willen dat haar dochter besneden wordt. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene een brief van haar advocaat Peter JP Lips dd. 05.06.2013 voorlegt. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij haar eerste

asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet zou kunnen terugkeren naar Guinée omwille van de problemen die ze had met haar familie. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RW. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze geen contact meer zou hebben met haar familie en dus ook niet zou weten hoe haar familie momenteel ten opzichte van haar situatie staat. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze enkele nog contact zou hebben met de vader van haar kind 'K. M.', waarbij hij betrokkene steeds zou vrouwen over de situatie van betrokkene en haar dochter in België. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in do zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven,

Inderdaad, aangezien betrokkene al op 07.02.2013 & 31.05.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 zeven dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke

besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

De component weigering tot in overwegingname wordt aangevochten met het beroep nr. 135 328. De bevelscomponent wordt aangevochten met het beroep nr. 135 308.

2. Over de rechtspleging

Gelet op de hierboven geschetste samenhang tussen de zaken worden zij, in het kader van een goede rechtsbedeling, gevoegd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en stelt nog dat er sprake is van bevoegdheidsoverschrijding. Zij betoogt dat haar moeder als wettelijk vertegenwoordiger in haar naam en voor haar rekening een nieuwe asielaanvraag indiende, verwijst naar het arrest nr. 103 148 van de Raad van 21 mei 2013, waarin wordt gesteld: "Waar verzoekster de vrees voor besnijdenis van haar dochter aanhaalt stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal geen beslissing nam met betrekking tot haar dochter en dat de dochter van verzoekster geen partij is in het geding." en stelt dat hieruit volgt dat de vrees voor besnijdenis van verzoekende partij als minderjarig kind een element is waarover geen gezag van gewijsde bestaat. Voorts betoogt zij dat elke verwijzing van de verwerende partij naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet dienend is als bewijs voor het niet bestaan van een reëel risico op mishandelingen omdat deze beslissing van het Commissariaat-generaal een administratieve beslissing is en daarom geen gezag van gewijsde heeft. De documenten die de moeder van verzoekende partij ten behoeve van de asielaanvraag van verzoekende partij neerlegt dienden in het licht van de asielaanvraag van verzoekende partij te worden geëvalueerd en niet beoordeeld te worden als een verder bewijs van de verklaringen van de moeder met betrekking tot haar gegronde vrees voor het leven, de fysieke integriteit of vrijheid. Artikel 51/8 kan

niet nuttig worden ingeroepen omdat de verzoekende partij voor het eerst zelf via tussenkomst van haar wettelijke vertegenwoordiger een asielaanvraag indient. Er is geen sprake van een herhaalde asielaanvraag in de zin van voormeld artikel.

3.2. De verwerende partij doet in haar nota gelden wat volgt :

"In een enig middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM, van artikel 4, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en bevoegdheidsoverschrijding.

Zij betoogt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 21 mei 2013 opmerkte dat de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en Staatlozen geen beslissing heeft genomen met betrekking tot haar dochter en dat de dochter geen partij was in het geding. Volgens haar gaat het thans, m.b.t. de vrees voor haar dochter om besneden te worden, om een beoordeling ten gronde waarvoor enkel het Commissariaat- generaal voor vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is. Het risico op ernstige schade bij terugkeer naar het herkomstland dient onderzocht te worden door de verwerende partij.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster d.d. 22 maart 2012 een eerste asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten en op 30 maart 2012 verklaarde wat volgt:

"Ik had een relatie met Moustafa K.. Hij was een chauffeur. Ik raakte na een tijdje zwanger. Echter was niemand van mijn gezin op de hoogte van mijn relatie.

Ongeveer een jaar geleden kwam mijn vader me vertellen dat hij mij wilde uithuwen aan een vriend van hem. Ik weigerde dit en vertelde hem over mijn relatie en over het feit dat ik zwanger was van hem. Mijn vader onttaarde in razernij en wilde niet dat ik met Moustafa zou huwen. Hij wilde me toch tegen mijn zin uithuwen aan zijn vriend. Mijn vader verbood me het huis uit te gaan tot ik zou bevallen.

Op een dag belde mijn moeder mij op en zei me dat mijn vader van plan was mijn dochter te besnijden. Ik weigerde dit want ikzelf ben ook besneden geweest en dat was niet goed. Ik wilde dit niet voor mijn dochter. Hierdoor besloot ik het land te verlaten."

Verzoekster gaf tijdens haar eerste asielaanvraag te kennen dat zij niet wilde dat haar dochtertje zou besneden worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde d.d. 21 mei 2013 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 103.148. Dit arrest luidt onder meer als volgt:

"(...) 2.1.5. Daar waar verzoekster stelt dat zij vooral de besnijdenis van haar dochtertje vreest en dit de aanleiding zou zijn voor haar vlucht uit haar land van herkomst stelt de verwerende partij terecht "... wat betreft het motief van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat verzoekster niet aantoonde gekant te zijn tegen de traditionele praktijk van genitale vrouwenverminking laat staan dat ze om die reden Guinee zou verlaten hebben wordt door verzoekende partij volledig genegeerd in voorliggend verzoekschrift."

Weliswaar kan van verzoekster niet verwacht worden dat zij de precieze straffen zou kennen met betrekking tot het verbod op genitale vrouwenverminking in Guinee, maar de overige motieven uit de bestreden beslissing zijn aannemelijk en vinden steun in het administratief dossier. De Raad schaarde zich achter deze motieven.

Terecht stelt de bestreden beslissing onder meer: "Gezien uw tante, volgens uw verklaringen zelf een dochter heeft verloren na een besnijdenis, is het niet uitgesloten dat zij (meer) gevoelig zou zijn voor uw standpunt. U zei dat u uw tante hierover sprak de dag na het telefoontje van uw moeder, maar haar hierover niet meer interpelleerde, gezien ze toch niet wilde luisteren (gehoorverslag, p. 13). U zei uw moeder evenmin na het telefoongesprek nog hierover te hebben aangesproken, gezien u bang was en ze op het moment dat u met haar belde niet wilde luisteren. U vervolgde dat u zag dat iedereen tegen u was, waarop u met uw dochter bent weggegaan (gehoorverslag, p. 15). Gezien u in december 2011 op de hoogte werd gebracht van de besnijdenis van uw dochter in juli 2012, is het niet aannemelijk dat u gedurende deze periode niet meer pogingen zou hebben ondernomen om uw familie te overtuigen van uw verzet."

Verzoekster geeft tijdens het gehoor ook blijk dat zij de besnijdenis of genitale vrouwenverminking in Guinee als een onvermijdelijke (culturele) vanzelfsprekendheid beschouwt. In antwoord op de vraag wat zij over besnijdenis in Guinee kan vertellen stelt verzoekster: "Nog steeds bestaat het in Guinee. Het kan niet gestopt worden, dat is gewoon in de hoofden van de ouderen." Als reden voor de besnijdenis

stelt verzoekster: "Dan heb je geen kans om te huwen. Dus ben je iemand die niet proper is." (gehoor, p. 14) In antwoord op de vraag hoe men zou kunnen zien dat haar dochter niet besneden is indien zij het niet zegt, antwoordt verzoekster: "Oudere vrouwen in Guinee kunnen dit makkelijk te weten komen. Een onbesneden meisje stinkt. Zij kunnen dit voelen." (gehoor, p. 15)

De Raad meent dat verzoekster niet aannemelijk maakt gekant te zijn tegen de traditionele praktijk van genitale vrouwenverminking zoals gesteld in de bestreden beslissing.

De door verzoekster neergelegde documenten een kaart "Groupe Activité" van Gams Belgique, afgeleverd op 28 september 2012; een "Carnet de suivi de la fillette du Gams Belgique" op naam van uw dochter, afgeleverd op 28 september 2012; een "Engagement sur l'honneur" van Gams Belgique, ondertekend op 29 september 2012 tonen aan dat zij contact heeft met deze organisatie, maar is geen voldoende bewijs dat verzoekster zelf gekant is tegen de traditionele praktijk van genitale vrouwenverminking. (...)

Weliswaar meent de Raad dat louter omwille van het feit dat verzoekster de traditionele praktijk van genitale vrouwenverminking reeds ondergaan heeft op zich niet betekent dat om deze reden geen internationale bescherming meer kan worden verleend, maar voor het overige haalt de commissarisgeneraal goede redenen aan om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien. Deze redenen worden door de verzoekende partij niet weerlegd.

Wat de toepassing van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet op de dochter van verzoekster betreft wijst de Raad er op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar dochter reeds vervolgd werd en dat uit de bepalingen van dit artikel dan ook niet kan afgeleid worden dat de vrees van de verzoekende partij voor de vrouwelijke genitale verminking voor haar dochtertje reëel is en een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging voor haar en haar dochter gegrond is. Waar de verzoekende partij de informatie over vrouwelijke genitale verminking in Guinée in het administratief dossier betwist is dit in casu niet relevant daar verzoekster inderdaad hiervan reeds het voorwerp was. (...) " (...)

Verzoekster betwist niet dat de door haar aangehaalde elementen en verklaringen allen geanalyseerd werden en weergegeven werden in de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, werd er ten tijde van de eerste asielaanvraag reeds uitspraak gedaan over haar vrees ten aanzien van een eventuele besnijdenis van haar dochter. Een lezing van de fragmenten van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoals supra geciteerd tonen dit ontegensprekelijk aan. De desbetreffende vrees werd echter niet weerhouden.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr 61/94, overw.B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken, maakt verweerder zich geenszins schuldig aan een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. (zie RvV, arrest nr. 73.639, d.d. 20 januari 2012)

Verzoekster toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is m.b.t. tot de foto's te oordelen dat ze enkel zijn wat ze zijn, dat de voorgelegde brieven een gesolliciteerd karakter hebben, dat de verklaring van GAMS gelijkaardig is aan een document dat ten tijde van de eerste asielaanvraag werd voorgelegd en dat zij haar asielrelaas baseert op haar initiële vluchtmotieven ten tijde van haar eerste asielaanvraag. Verzoekster doet geen enkele poging om die motivering te weerleggen.

Een schending van de opgeworpen bepalingen werd niet aangetoond."

3.3. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van de verzoekende partij op 22 maart 2012 een asielaanvraag indiende en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar op 25 januari 2013 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Ingevolge de devolutieve kracht van het beroep komt het arrest van 21 mei 2013, nr. 103 148, in de plaats. In dat arrest wordt geoordeeld dat de moeder van de verzoekende partij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag bestaat, maar wordt met betrekking tot haar dochter, de huidige verzoekende partij, het volgende overwogen:

“2.1.6. Waar verzoekster de vrees voor besnijdenis van haar dochter aanhaalt stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal geen beslissing nam met betrekking tot haar dochter en dat de dochter van verzoekster geen partij is in het geding. De Raad kan zich dan ook in beroep niet uitspreken over de vraag naar de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet van de dochter van de verzoekende partij of dat haar dochter in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de raadsman van de verzoekende partij en haar moeder op 5 juni 2013 een schrijven heeft gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hij verwijst naar voormeld arrest van 21 mei 2013 en waarin hij aankondigt dat er opnieuw een asielaanvraag zal worden ingediend voor het dochttertje. In zijn schrijven stelt de raadsman uitdrukkelijk: *“Verzoekende partij vraagt als ouder in naam en voor rekening van haar dochttertje asiel aan.”* De moeder van verzoekster verklaart weliswaar dat het om een tweede asielaanvraag gaat, maar hierbij dient te worden opgemerkt dat zij geen juriste is en dat uit de brief van haar raadsman, samengelezen met het arrest van de Raad van 21 mei 2013, duidelijk blijkt dat het haar bedoeling was om voor haar dochter een asielaanvraag in te dienen.

Waar de verwerende partij delen uit het arrest citeert, dient erop te worden gewezen dat het slechts om fragmenten gaat, met weglating van de in hoofde van huidige verzoekster belangrijkste cruciale overweging, met name deze vermeld onder punt 2.1.6, zoals hierboven geciteerd. De fragmenten die zij aanhaalt, zijn immers overwegingen die betrokken werden op de persoonlijke vrees van de moeder van verzoekster, getuige daarvan de volgende passage in het arrest :

“In haar advies “Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation” van mei 2009 (nr. 11-12) stelt UNHCR dat ingeval een gezin asiel aanvraagt op grond van een vrees voor genitale vrouwenverminking van een kind, dat kind normalerwijze de belangrijkste asielaanvrager is. Dit sluit niet uit dat de ouder(s) zelf een gegronde vrees hebben, zoals in geval de ouder(s) gedwongen zouden worden getuigen te zijn van het lijden van hun kind of vervolgd zouden worden omwille van hun verzet tegen deze praktijk. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat dit is in casu voor haar het geval zou zijn. Bij gebrek aan aannemelijkheid van haar verzet en overtuiging tegen deze praktijk maakt zij niet aannemelijk dat zij om deze reden vervolgd zou worden of dat zij gedwongen zou worden getuige te zijn van het lijden van haar kind in haar land van herkomst”.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat verzoekster kan worden bijgetreden waar zij, in het licht van het gezag van gewijsde van het gestelde in arrest nr. 103 148 van 21 mei 2013, betoogt dat de verwerende partij ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dat zij, door dat toch te doen en het dossier niet over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, haar bevoegdheid heeft overschreden en haar een beoordeling ten gronde van haar

asielaanvraag heeft ontnomen. Het middel is in de besproken mate gegrond. De beslissing van de gemachtigde van 24 juni 2013 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten, dient dan ook te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken, gekend onder de nummers RvV 135 328 / II en RvV 135 308 / II worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 juni 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS

